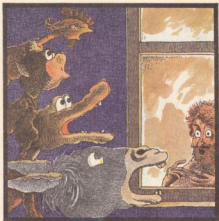

FRĂȚII GRIMM

MUZICANTII DIN BREMEN

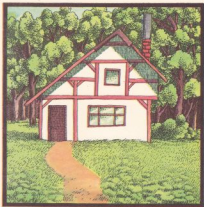
EDITURA ION CREANGĂ

Frații Grimm
MUZICANȚII DIN BREMEN

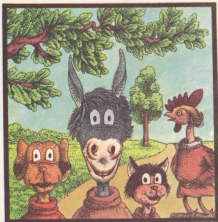
Copertă și ilustrații
de VASILE OLAC

Text adaptat pentru ediție ilustrată

Frații Grimm

Muzicantii din Bremen

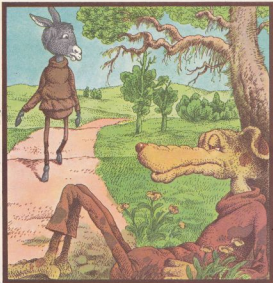

Editura Ion Creangă, București, 1984

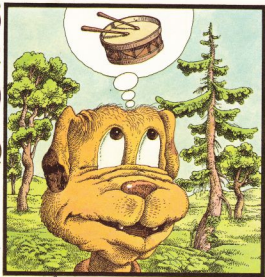

A fost odată un om și omul ăsta avea un măgar, care de ani și ani tot cărase la moară saci cu grăunțe. Dar, de la un timp, bietului dobitoc i se împuținaseră puterile și nu mai era bun de nici o treabă.

De aceea, stăpînul lui se gîndi într-una din zile că n-ar mai avea nici un rost să strice pe el bună-tate de nutreț.

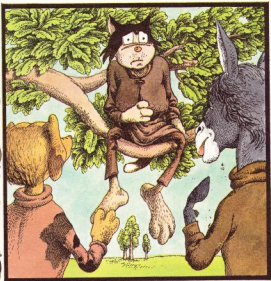

Măgarul pricepu însă că nu-l așteaptă vremuri prea bune și, fără să mai adaste, își luă tălpășița spre orașul Bremen. Nu știu de unde-i venise-n gând că acolo s-ar putea face muzicant al orașului. După ce merse el o bucată de vreme, iată că dădu peste un ogar care zăcea întins pe-o margine a drumului, răsuflând din greu, de parcă ar fi făcut ocolul pământului.

— Ce gîfii așa, măi Apucă-l-in-coltî? îl întreabă măgarul.

— Vai de păcatele mele, răspunse ciinele, pentru că sînt bătrîn și slăbesc din zi în zi tot mai mult și pentru că la vînătoare nu mă mai dovedesc bun de nici o ispravă, stăpînul meu și-a pus în gînd să-mi facă de petrecanie, și atunci mi-am luat repede tăl-pășița. Dar vorba e cu ce-o să-mi cîștig eu piinea de-acîi înainte?

— Știi ceva, îi spuse măgarul, eu mă duc la Bremen să mă fac muzicant. Hai cu mine, că s-o mai găsi și pentru domnia-ta un loc în taraf! Eu o să cînt din lăută, iar tu o să bați la toba mare.

Cînelui îi plăcu propunerea, cum era să nu-i placă! și plecară împreună mai departe. Mersera ei așa, pînă ce întîlniră în drum o pisică. Și-avea pisica asta o mutră jalnică, de parcă tot îi ningeă și-i ploua! . . .

— Ei, Linge-barbă, de ce mi-ești atît de tristă? Cine ți-a stricat socotelile? o întrebă măgarul.

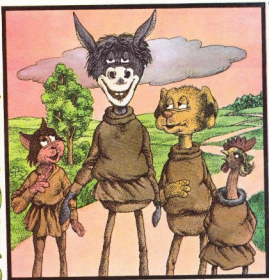
— Cui i-ar arde să fie vesel, cînd i-a ajuns funia la par? răspunse pisica. Pentru că anii bătrîneții m-au cam adus de șale și mi s-au tocit colții și pentru că-mi place mai mult să mă tolănesc după cuptor și să torc decît să alerg după șoareci, stăpînă-mea a vrut să mă înece. Am fugit cu de-acasă la timp, nu

e vorbă, dar stau și mă socotesc: încotro s-o apuc acum?

— Hai cu noi la Bremen, că la serenade nu te-n-trece nimeni și cu siguranță c-o să-ți găsești și tu un loc în taraful orașului.

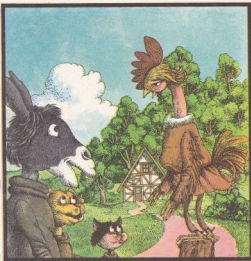
Pisica socoti că sfatul ăsta nu-i rău deloc și se alătură celorlalți doi. Și-au tot mers cei trei fugari, au tot mers, și trecind ei prin fața unei curți, au văzut

tăresei c-ar pofti să mă mănince la masă, în ciorbă, așa că în seara asta o să mă scurteze de cap...

— Păi bine, Creastă-roșie, să te necăjești matală pentru atit!... îl dojeni măgarul. Hai mai bine cu noi la Bremen... Ai un glas care te unge, și de te-ai învoi să cîntăm împreună, ne-ar asculta lumea cu gura căscată, zău așa!...

Cocoșul găsi că propunerea urecheatului e cît se poate de nimerită și tuspătru o porniră la drum.

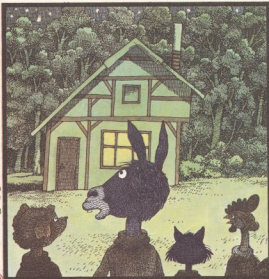
cocoțat pe-o poartă un cocoș care striga „cucurigu” din toată puterea rărunchilor.

— Ce ți s-a-nîmplat de strigi așa, măi cocoșule? îl întrebă măgarul. Astîmpără-te odată, că împuiezi urechile oamenilor!...

— Dau și eu de veste c-o să fie vreme frumoasă, dar la ce bun!... spuse cu tristețe cocoșul. Mîine-i duminică, și ne vin oaspeți. Dar vezi că stăpînă-mea nu se mai arată milostivă față de mine; i-a spus bucă-

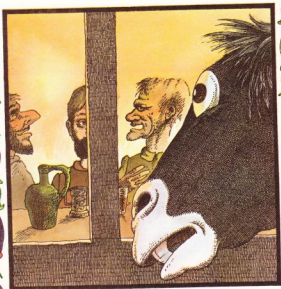
Merseară ei cît merseară, dar cum nu putură ajunge la Bremen într-o singură zi, se văzură siliți să înnop-teze într-o pădure. Măgarul și cîinele își făcură cul-cușul sub un copac mare, iar cocoșul și pisica se cățărară în rămurișul bogat. Dar cocoșul nu fu mul-țumit de culcuș și zbură mai sus, pînă-n vîrful copacu-lui, unde se simțea mai la adăpost. Înainte de a apuca să adoarmă, își mai roti o dată privirea în jur și deodată i se păru că zărește în depărtare o luminiță.

— Hai s-o întindem chiar acu' într-acolo, spuse cu hotărîre măgarul, că adăpostul ăsta nu prea e de soi!

Cîinele era la fel de zorit; gîndea că de-ar găsi pe-acolo niscaiva oase sau vreo bucăţică de carne, i-ar prinde tare bine.

Porniră deci spre locul unde se vedea luminiţa şi-n curînd o văzură scînteind şi mai puternic; şi din ce se apropiau, lumina se făcea tot mai mare; în cele din urmă ajunseră la casa unor tîlhari, care

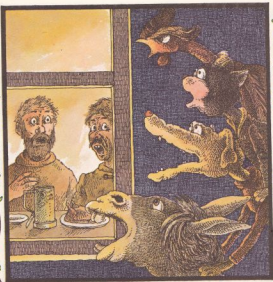
era luminată ca ziua. Măgarul, ca fiind cel mai înalt dintre ei, se apropie de fereastră și privi înăuntru.

— Ce vezi acolo, măi Urechilă? îl întreabă cocoșul.

— Ce văd? Apăi văd o masă încărcată cu mâncăruri și băuturi alese și niște țilhari care stau în jurul ei și se înfruptă de zor.

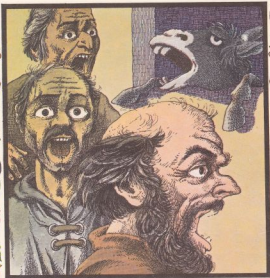
— Așa ceva ne-ar prinde bine și nouă! spuse cocoșul.

— Mai încape vorbă! Numai de ne-am vedea în

locul lor!... spuse măgarul, privind cu jind cum infulecau tilharii.

Chibzuiră ei în ce chip ar putea să-i pună pe tilhari pe goană și, în cele din urmă, găsiră ce aveau de făcut. Măgarul își ridică picioarele dinainte și le propti de marginea ferestrei, ciinele sări pe spinarea măgarului, pisica se cățăară pe spatele ciinelui, iar la urmă cocoșul își desfăcu aripile și, zburînd, se așeză pe capul pisicii. Și așa cum erau orînduiți, ca la un semn, porniră cu

toții să cinte, fiecare pe versul lui: măgarul răgea, ciinele lătra, pisica mieuna și cocoșul cucuriga. După ce făcură o cîntare în toată regula, se năpustiră prin fereastră în odaie, de zăngăniră toate geamurile și se făcură țandări.

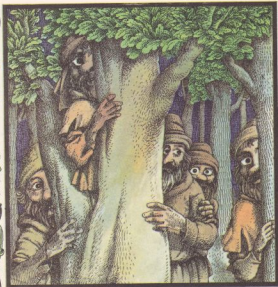
De spaimă, tilharii săriră-n sus ca niște apucați și, crezînd că niscaiva stafii au năvălit în casă, fugiră îngroziți în pădure. Iar cei patru tovarăși se așezară la masă și, luînd fiecare din ce mai rămăsese, se ghif-

tuiră de parcă î-ar fi așteptat un post de patru săptămîni.

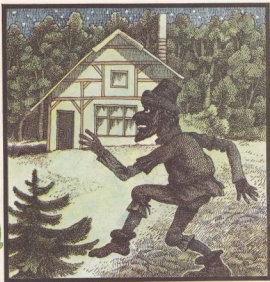
După ce s-au ospătat în lege, cei patru muzicanți stinseră luminile și-și aleseră culcușul, fiecare după pofta inimii și după cum îi era firea.

După ce trecu miezul nopții, tilharii văzură de departe că-n casă nu mai ardea nici o lumină și că totul părea cufundat în tăcere. Atunci căpetenia le zise:

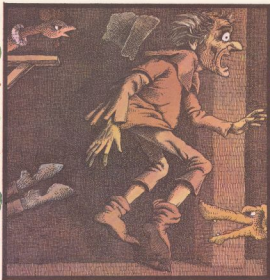

— Mi se pare că ne-am cam speriat de pomană!... S-ar cuveni să ne rușinăm c-am fost așa de slabi de inger!

Și trimise pe unul de-ai lor să cerceteze ce se mai întâmplă pe-acasă. Iscoada nu desluși nimic care să-l pună pe gânduri; casa părea cufundată în cea mai deplină liniște și, fără nici o grijă, intră în bucătărie și voi să aprindă o luminare. Dind de

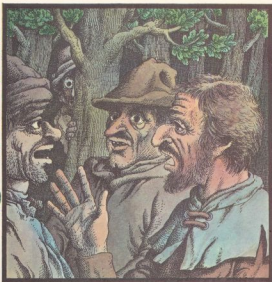

ochii scînteietori ai pisicii, îi luă drept cărbuni
încinși și apropie de ei un băț de chibrit, ca să ia
un foc. Dar pisica nu înțelese de glumă; îi sări în
obraz și începu să-l zgîrie și să-l scuipe. Tilharul
trase o sperietură zdravănă și dădu să iasă afară
pe ușa din dos. Dar nu scăpă cu una-cu două. Cîinele,
care sta lungit după ușa, se repezi la el și-l mușcă
de picior. O luă atunci la goană prin curte și, cînd

trecu pe lângă maldărul de gunoi, îi arse măgarul o copită, de văzu stele verzi. Iar cocoșul, trezit de hărmălaia de-afară, începu să strige de pe grindă: „Cu-curigu, cu-curiguu!”... Atunci tilharul își luă picioarele la spinare și nu se opri decît în fața căpeteniei tilharilor, căruia îi înșiră toate grozăviile prin cîte trecuse.

— Vai de viața noastră!... În casă s-a cuibărit

o cotoroanță afurisită, care mi-a zgîriat tot obrazul cu niște gheare lungi și ascuțite; iar la ușă, cine crezi că stătea? unul cu un cuțit, pe care mi l-a înfipt în picior!... Socoteam c-am scăpat! Da' ți-ai găsit să scapi așa ușor! În ogradă, o namilă neagră m-a pocnit cu o măciucă, iar sus, cocoțat pe acoperiș, sta însuși judecătorul și tot striga: „Aduceți-mi-l încoace pe tîlhar! Aduceți-mi-l!“... Dacă am văzut

că așa stă treaba, am fugit de-mi sfîrșiau călciile...

Din seara aceea, tilharii n-au mai cutezat să se apropie de casă, iar cei patru muzicanți din Bremen s-au simțit atît de bine acolo, că nu s-au mai îndurat să plece...

Și toate cite le-ați auzit mi le-a spus și mie, chiar
adineauri, un fîrtat de-al meu. Și cred că nu și-a răcit
gura degeaba...

Lector MARIETA NICOLAU-PLĂMĂDEALĂ
Tehnoredactor KLARA GALIUC

Bun de tipar 18.VI.1984
Apărut 1984
Coli de tipar 3

ÎNȚEPRINDEREA POLIGRAFICĂ
„ARTA GRAFICĂ”

